

И мáтерски съ плачъ ги ѿбéмаше,

Целваше, и жалнш дымаме:

„Оубы чадо, и сыне сладчайши!

„Со надéждо! шо таќш сторилси;

„Душа твоја какова є была,

„Да є тóлко страданїе терпила;

„Какъ си могалъ всекїй дény да слушашъ

„Плачъ за тебе, и съ кротость да гледашъ

„Да плачиме, и неси пожалилъ

„Насъ ѿ чадо, нито ны оутѣшилъ;

„Со чуднагш терпѣнїа чадо,

„Любезнаѧ оубы мнѣ ѿрадо!

„Какъ тóлко годины терпѣлиси,

„И ѿ рабовъ досады спосилені!

„Защо чадо ты неси юбилъ ми,

„Да и мой престанатъ болѣзни.”

И по неѧ дойде и невѣста,

Вдва мина ѿ тóлко множества.

Кога почна и она да плаче,

И болѣзнь сердца да изриче,

Заплакаха всичкии человѣцы,

Кога рече: „Оубы супружницы!

„Коѧ годинъ трѣсть и четыри

„Дрѣхи носимъ плачевны и чёрны,

„Со горлице пустынолюбнаѧ,

„Алѣхїе славо любезнамъ!